

2004-2005

ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ

ВІДРОДЖЕННЯ НАЦІЇ

Київ
2005

МИНУЛОЇ ОСЕНІ УКРАЇНА ЗУСТРІЛАСЯ ЗІ СВОЄЮ ДО-
ЛЕЮ. НАМ З ВАМИ, ЇЇ СИНАМ І ДОНЬКАМ, ДОВЕЛОСЯ СТАТИ
УЧАСНИКАМИ І СВІДКАМИ УНІКАЛЬНИХ ПОДІЙ. МІЛЬЙОНИ
УКРАЇНЦІВ НА МАЙДАНІ У КИЄВІ ЗАХИЩАЛИ СВОЇ ПРАВА,
СВОЮ ГІДНІСТЬ І СПРАВЕДЛИВІСТЬ. ВОНИ ДЕМОНСТРУ-
ВАЛИ МУЖНІСТЬ, ТЕРПІННЯ І МИЛОСЕРДЯ. УКРАЇНСЬКІ
ГРОМАДЯНИ ВИЙШЛИ НА ВУЛИЦЮ ВИМАГАТИ НЕ ХЛІБА
НАСУЩНОГО. НАС УСІХ ОБ'ЄДНАЛО ПРАГНЕННЯ СВОБОДИ.
ЗАРАДИ НЕЇ УКРАЇНЦІ ДОЛАЛИ ХОЛОД І СТРАХ, ДІЛИЛИСЯ
ХЛІБОМ І ТЕПЛОМ З ТИМ, ХТО ПРИХОДИВ І СТАВАВ ПОРУЧ.
ОЗБРОЄНІ САМОЮ ЛИШЕ ВІРОЮ У СВОЮ ПРАВОТУ, ВОНИ
МИРНО І КРАСИВО ПЕРЕМОГЛИ ТИРАНІЮ І БЕЗЗАКОННЯ.
ЇМ АПЛОДУВАВ УВЕСЬ СВІТ. ПЕРЕД СВІТОМ ПОСТАЛА
СУЧАСНА УКРАЇНСЬКА ПОЛІТИЧНА НАЦІЯ. ЦЯ ПЕРЕМОГА
НАЛЕЖИТЬ НЕ ЛИШЕ НАШОМУ НАРОДОВІ. УКРАЇНЦІ ЗА-
СВІДЧИЛИ – ЄВРОПЕЙСЬКІ ЦІННОСТІ ОБ'ЄДНУЮТЬ ЛЮДЕЙ
НА ПОМАРАНЧЕВОМУ МАЙДАНІ У КИЄВІ ТАК САМО, ЯК НА
РУІНАХ БЕРЛІНСЬКОЇ СТІНИ ЧИ НА ОКСАМИТОВІЙ ВАЦ-
ЛАВСЬКІЙ ПЛОЩІ У ПРАЗІ. ЯКЩО МИ ВІРИМО, ЩО ІСТОРІЯ
ЛЮДСТВА – ЦЕ ІСТОРІЯ СВОБОДИ, ТО УКРАЇНА ПОЧИНАЄ ЇЇ
ТРЕТЄ ТИСЯЧОЛІТТЯ.

ЗГАДУЙТЕ ПРО МАЙДАН, ПЕРЕГЛЯДАЙТЕ РЕПОРТА-
ЖІ І ФОТО, ВДИВЛЯЙТЕСЯ В ОЧІ ЛЮДЕЙ. ВИ ПОБАЧИТЕ
В НИХ ВІДБЛИСК ВИСОКОГО ДУХУ. ВИ ПОБАЧИТЕ НАРОД-
ЖЕННЯ НОВОЇ УКРАЇНИ. ВИ ЩЕ РАЗ ВІДЧУЄТЕ – ЇЇ ДОЛЯ
У НАШИХ РУКАХ.

ПОМАРАНЧЕВА РЕВОЛЮЦІЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ. ВОНА
ТРИВАЄ У ЩОДЕННІЙ РОБОТІ З ОНОВЛЕННЯ КРАЇНИ. ВІРЮ,
ЩО СПОГАД ПРО ПОРИВ ДО СВОБОДИ І БРАТЕРСТВА БУДЕ
ЖИТИ В НАШИХ ДУШАХ, ДАВАТИ СИЛУ. МИ ГОРДІ НАШОЮ
РЕВОЛЮЦІЄЮ. ДАВАЙТЕ ПАМ'ЯТАТИ КОЖНУ ЇЇ МИТЬ.

Президент України

Віктор Ющенко

Уже перші години після закінчення другого туру голосування продемонстрували всім: влада знехтувала вибором народу й організувала безпрецедентну фальсифікацію результатів. Це викликало справді всенародний опір. Захистити свій вибір на Майдан вийшли сотні тисяч людей. Такого велелюдного зібрання Україна ще не бачила.

Пліч-о-пліч на Майдані Незалежності стали не просто тисячі ображених людей. Непохитною стіною став народ, повний рішучості захистити свою гідність і змінити своє життя. Революційна хвиля покотилась обома берегами Дніпра. У перший день ще мало хто називав події революційними, але вже і в Києві, і по всій Україні ознакою готовності захистити свій вибір став помаранчевий колір. Усі збагнули: країна переживає

«Помаранчеві» зайняли найбільші споруди в центрі столиці: Будинок профспілок, Український дім, колишній Жовтневий палац, перший поверх та сесійний зал Київради. Це в чомусь вирішило побутові проблеми людей — є де зігрітися, перепочити, поїсти.

Помаранчевий майдан живе своїм особливим життям: тут радісно-збуджена атмосфера, всі дотримуються порядку і дисципліни, постійно з людьми депутати фракцій, що входять до коаліції «Сила народу», цілу добу лунає музика, виступають майстри мистецтва. При цьому не зафіксовано жодного випадку порушення громадського порядку.

За влучним висловом одного з очевидців, Київ нагадує бджолиний високоорганізований вулик, де тисячі людей удень і вночі реалізують своє право ви-

ПІДНЯТИСЯ З КОЛІН

важливий етап — період втрати страху й набуття людської гідності. Розпався старий пласт страху у людській свідомості. Груба сила зіштовхнулася із силою переконання.

Люди вийшли на вулиці і площі по всій Україні. Центром народного протесту став Київ — щодоби на Майдані Незалежності та Хрещатику перебувало від 500 тисяч до півтора мільйона людей зі столиці та з усіх регіонів: чоловіків і жінок, молодих і літніх, робітників і бізнесменів, представників інтелігенції і студентів. Ціле містечко виросло на Хрещатику — понад півтори тисячі наметів. Служба безпеки та військові заявили, що не втручатимуться в політичне протистояння. Працівники міліції та прокуратур столиці й області, курсанти міліцейської академії стали переходити на бік народу.

Словити незгоду з діями влади, яка розтоптала їхнє волевиявлення. Особливість цього вулика надто показова: усі доброзичливо ставляться одне до одного. Ні застуда, ні холод не в змозі зігнати людей з того місця, яке вони, на їхню думку, мають сьогодні, завтра утримувати. Для них — це момент істини, коли треба викласти на всі сто, бо від цього залежатиме майбутнє на десятки років. Надзвичайно приємно вражають кияни — сьогодні вони щедрі, відкриті, жертвові: возять своїми авто харчі людям у наметах по різних кутках Києва, ледь не силою годують приїжджих, пропонують проживання, несуть одяг, харчі, гроші. На наших очах відбувається пробудження людей: віднині вислів «Моя хата скраю» вже не характеризує українця. Нарешті він свідомий того, що має зробити все, аби жити вільною людиною, у вільній країні.